

Южното звездно небе, светнала нощ и безбрежните полета, овесените ниви упояваха жетварките . . . Те играят, кряскат, препяват не гайдата . . . и току виж някоя ударила пачи крак на гайдаря и той се тжркулнал с гайдата наедно. Гжлчи, уж, стария гайдар, гжлчи и се смее.

— Ах ти пакостнице . . . от Буйновци по кротко нещо не е излязло.

Дига се смях до небе: Синджирлийката се спуствна гайдаря да дига, Разпопченката хвана Сийка от Буйновци и я кжм гайдаря завежда, а другите песен запели още играят.

Често пжти Рада от Илаковржт ще поиграе, поиграе, а все й нещо тегне на гжрди, че него ден Добрияна не е видяла. Отдржпе се до синора и загледва се о натегналите овеси.

Тогаз някак й ставаше по леко на душа.

Тия безкрайни овесени ниви, лжснали се като сребжрно море в светлата нощ, лжхаха като кога влезеш в горница срещу Велик ден и сякаш всеки клас е певец от някоя дружина, която пее тжй тихо, тихо, че струва ти се негде джлбоко под земята дружината се моли и заджхано шепне молитва. Тя дочуваше тайнствена молитва на овесените класове и като че невнятна болка по Добрияна се сливаше с молитвата на класовете.

Рада сжкровенно шепнеше: Божки ле, вишни Господе, дано с Добрияна се сжбера.

Нивята сякаш дочуват задушевните слова на Рада и леко привеждаха класове.

Счуваше й се: — ще бжде, ще бжде, ще бжде.

Тия тихи и топли думи се носеха далеч, издалеч над нивята и галеха гжрдите на Рада. Тогаз тя се взираше в всеки клас, като да зярне кой шепне тия мили думи . . . . И тогаз тя виждаше колко красота има в тия рехави класове у кои всяко зржнце, е прилжскано от сребжрни шлюпки и всяко зржнце, сякаш наднича да се порадва на дивната южна нощ. И стори се на Рада, че всяко зржнце я погледва и разбира и с нея наедно се моли на Бога—мисжлта й да се изпжлни.